

MUSIK OG TILBEDELSE Dan. Kap. 3

I landsdelen Babel

Der skete bemærkelsesværdige ting på dalsletten Dura i landsdelen Babel. En billedstøtte skulle opstilles. Og i denne højtidelige anledning havde kong Nebukadnezar ladet repræsentanter for hele sit store rige sammenkalde. Der var masser af folk fra de forskellige stammer og tungemål, også jøder og kaldæere.

Denne forsamling fra hele den daværende verden skulle ikke blot *overvære* opstillingen. Nej, de skulle *deltage aktivt* i ceremonien. På kongens befaling skulle de – når de fik signal til det – falde ned og *tilbede* guldbilledstøtten. Det var formålet.

Til opnåelse heraf var der tale om et bestemt signal.

Nebukadnezar havde udtænkt, at det skulle kunne *høres af alle*. Det skulle også kunne *forstås af alle* på tværs af alle sprogbarrierer. Og endelig skulle det kunne *animere alle* til at efterkomme kongens befaling. Signalet skulle altså have en høj grad af *kollektiv effekt*.

Kong Nebukadnezar så kun ét middel til opfyldelse af disse krav: *Musik*. Han fik engageret et stort orkester: Blæseinstrumenter, strengeinstrumenter og slagtøj. Alt, hvad der kunne fremskaffes af instrumenter, tog han med. Forehavendet skulle lykkes for enhver pris. Magtens tinde var næsten nået. Snart skulle han tilbedes af alle folk, stammer og tungemål!

Musik og tilbedelse

De færreste gør sig nok tanker om, at disse to begreber har med hinanden at gøre. Sandheden er dog, at de ikke kan skilles ad. Vi kristne skulle vide det – om nogen. Vi skulle kende sammenhængen fra vor lovprisning af Gud. Al vor sang og musik, ja, hele vort liv, skulle dreje sig om dette ene: ”Af Guds nåde, til Guds ære”. Tør vi lade os ransage af Guds ord på dette punkt? Er det med oprigtigt hjerte, at vi synger:

*”Jeg ønsker ej andet at være
end levende lovsang for Gud?”*

Er vi mon for alvor klar over, at der findes en anden tilbedelse end tilbedelsen af Gud – og tager vi konsekvensen af denne viden?

Musik og Mammon

Nebukadnezar er død. Noget i de bibelske beretninger antyder, at Gud fik lov at redde ham; men på dalsletten Dura var han fjernt fra Gud.

Mange herskere i dag går i Nebukadnezars fodspor. De forstår at drage nytte af musikkens åbenlyse fordele i deres magtspil. Musik er en politisk faktor. Men overse ikke, at kristnes kamp dybest set aldrig er mod kød og blod, men mod Guds modstander, som blot bruger magtbegærets kanaler – til at skaffe sig tilbedere. Han leder til afgudsdyrkelse! Til tilbedelse af det synlige, af Mammon.

Dertil er musik et velegnet redskab. Satan tager af det, der skulle være til Guds ære - for at bruge det til sin egen - tyv, som han er!

Endetiden

Daniels bog er eskatologisk, en bog om endetiden. Blandt Bibelens bøger - bortset fra Åbenbaringsbogen - behandler den nok mest intenst spørgsmålet om et menneskes tilbedelse.

Vi, som lever i endetiden, og som kender de hellige skrifter, vi ser altså, typologisk, hvad der skal ske. Vi ser sammenhængen mellem magt, musik og tilbedelse. Vi ser, at Gud er skubbet til side, og vi husker pludselig israelitternes dans om guldkalven.

Endetiden er den tid, hvor denne verdens fyrste tror, at magtens tinde er inden for rækkevidde, og at han snart skal tilbedes af hele verden. Derfor må "et stort orkester" til. Signalet til at falde ned og tilbede Antikrist skal være effektivt.

Verdenstrømmer

I dag sker der bemærkelsesværdige ting. Ikke kun i landsdelen Babel, men i hele verdensdele, ja, globalt. Der tales blandt musikfolk om *verdensmusik* og *verdenstrømmer*. Det sidste af disse udtryk udlægges som "den magiske puls, der styrer os alle og hele verden. Pulsen, der bliver lydliggjort. Pulsen, der er liv og derfor uudslukelig".

Den slags tale er klar. For her genkender vi Nebukadnezars "musikalske" strategi:

1. Musik, der kan høres af alle.

Vi ved, at det i dag er få og store *koncerner*, der styrer tidens musikindustri (f.eks. Motown). Dermed styres menneskehedens musikbehov – og forbrug. Vi ved, at *massemedierne* (herunder satellitter) kan nå det meste af kloden simultant. Vi ved, at der er modtagere over det meste af verden.

2. Musik, der forstås af alle.

Det musiksignal, der afsendes, må være entydigt og må ramme en modtager, alle har. Så er der basis for forståelse.

Det internationale element i musikken er ikke melodi og harmoni, men *rytme*. Rytmen er musikkens puls. Menneskene har (endnu ikke) samme sprog; men alle har en *krop*. Kroppen har rytme, nemlig gennem den regelmæssige puls.

Pulsen er altså nøglen, styremekanismen. Den er, hvad alle forstår – uden intellektuel bearbejdelse.

3. Musik, der animerer alle.

Her er et *medrivende* element nødvendigt. Noget lystbetonet. Noget, der frigør energi. Det gør "swing". Swing er egentlig et karakteristisk element i jazz'en, hvor det er et resultat af en *kollektivrytme*.

Den *globale* rytmiske musik – *verdenstrømmer* – er en *kollektivrytme*! Denne kollektive rytme er yderst velegnet til *kollektiv tilbedelse*, hvad der f.eks. tydeligt ses i rockmusikkens templer.

Hvad sker?

Ikke så få musikskribenter i de senere år – f.eks. Per Warming med bogen ”Folkelig musik, der swinge” (1988) – har beskrevet, hvad der sker. En ny kultur skyder frem. Peter Bastian taler i sin bog ”Ind i musikken” om et paradigmeskifte – ”en fremmed ånd” – og han oplever den selv.

Mange ønsker, at vor kultur, som kristendommen gennem århundreder har sat sit præg på, skal swinge med. Man arbejder derfor på, at Brorson, men ikke mindst Grundtvig, *musikalsk* (ind imellem også tekstligt) omtolkes - på jazz´ens og dens rytmiske afkoms præmisser, naturligvis. Og ve dem, der ikke vil med i ”swinget”! De kritiseres både udenfor og indenfor egne rækker.

Vor stilling

Men skal kristendommen *swinge med*? Har vi lod og del i ”den magiske puls”? Skal vi lade os styre af den?

På dalsletten Dura bemærkede man nogle få, som ikke adlød Nebukadnezars orkestersignal. Det var *Daniels venner*. Over dem harmedes nogle kaldæiske mænd og førte klage mod dem – under trusler på livet.

Modigt stod de frem, afgjorte som de var i deres Guds-forhold: ”*Guldbilledstøtten, som du har ladet opstille, tilbeder vi ikke!*”

Ligner vi Daniels venner?

Det ægte og det falske

Satan ved, at alle kristne udgør Kristi legeme på jord. Han hader dette legeme. Han vil det til livs, som han vil Kristus selv til livs – og sandheden!

Satan vil have al magt. Derfor danner han i sin magtsyge et falskt legeme af sine. Et attraktivt legeme. Et legeme med ”liv og glade dage”, som musik jo ofte indikerer. ”Fed musik”, musik, som *de fleste* synes om, swingende kropsmusik. Festligt, folkeligt og fornøjeligt. Den lydliggjorte puls!

Satan efterligner pulsen, dvs, søger at lydliggøre *liv!*

Dog – uden kærlighed bliver der kun en rungen af metal, larm og tomhed. Og spilles musikken indsmigrende og sentimentalt (som i New Age musik), så bliver det dog stadig metallisk klingklang. Men pulsen er *magisk*, hed det. Jo, for Satan kan ikke give liv, kun øve magi. Og magi er trolddom. Hans ”legeme” er falskt.

Verdenstrommer er en del af hans forførende kunster, som han udøver for at ”føre endog de udvalgte vild” - til *tilbedelse* af sig!

Endetiden er den kollektive forførelses tid. Mon Menneskesønnen, når han kommer, vil finde nogle af ”Daniels venner” på jorden?

I øvrigt: Når det gælder de sidste tiders voldsomme begivenheder - da gør vi vel i at mærke os Daniels Bog (Matt. 24.15) Specielt, når det gælder Ødelæggelsens Vederstyggelighed - som er et af udtrykkene for Antikrist. Denne person vil kræve tilbedelse. Jvnf. Åb. 14.9.

.....